

4. szám.
Máj. 26-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2 ft. 10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4 ft. 20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

Vándorló legények dala.

Jaj be szomorú vidék!
Nincs kinézés semmi!
Rég oda van már a zöld,
Árny nincs hol pihenni.

Itt kigyózott valaha
Egy patak nagy büszkén;
Fekete hegy árnyékát
Habjaival üzvéni;

Rajta volt egy czifra híd
Ott szedték a vámot.
— Nézd csak pajtás, hová lett?
Már a sincsen ám ott!

Kiszáradt vagy másfelé
Vett utat a patak;
S hogy szárazon ne álljon —
A híd is beszakadt!

Jaj be szomorú vidék
Nincs kinézés semmi!
Vedd föl pajtás a pintlit,
Jobb lesz odább menni.

Sz

ly.

 Majus—augustusi teljes számokkal folyvást szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

Ki az a Julia?

Egy bizonyos napon, nem tudtam — az időt eltöltendő — hová menni!

— Te Károly barátom, — kérdem egyik barátomat — mit gondolsz, hová kellene most menni?

— Juliához! — felele ő érzékenyen!

— Ki az a Julia?

— Ah! ki az a Julia! oh emberek! ő kérdi ki az a Julia — Juliát kérdi, ki oly szép, kinek szemeiben mindenki lelkét felejtí, ki természettel bir, mely a sörös pohárban gyöngyöző habnál is gyengébb. — Szerencsétlen! a ki vagy — fuss — mutatni magadat ne merd addig, míg nála sört nem ittál, míg térdeiden el nem ismered mennyei származását, — szentségét, — angyali lételét!... Mea culpát fogsz ordítani, a mint egyszer meglátandó . . . ki az a Julia!! Oh! hogy a nap nem borul homályba, a föld nem kezd sötétülni — a vizek nem mozognak azon kérdésedre. — Ki az a Julia!

Hiában kértem ezalatt barátomat, hogy hallgasson el már, hisz elismerem, hogy biz az elég szégyen egy fiatal emberre nézve, hogy még azt sem tudja, ki az a Julia? semmit sem használt, ő nem szüint meg sóhajtozni, ő tovább fellengzett!

Ott hagytam tehát, s mentem kevésbé anschantírozott emberekhez megtudandó, — nem hogy ki az a — hanem, hogy mi az a Julia!

Az U. utczában lakik — úgy mondák — s tulajdonosnöje egy sörcsarnoknak!

Na nézze meg az ember, mivé nem fajulnak már az angyalok! a helyett, hogy öríznének bennünket, lejönnek a földre kocsmát nyitni, ugyan hogy nézhet ki!

Benyiték a szálába, oda ültem egy asztalhoz s kértem, ég felé emelvén szemeimet, egy pohár sört! Egy alak hozta azt, ki ugyan embernek elég csinos volt, hanem tündérnek, vagy plane angyalnak nagyon prózailag festett; csak nem ez lesz az!

— Kisasszony!

— Kérem én már asszony vagyok!

— Bocsánat; tehát tensasszony!

— Mit parancsol!?

— Szabad keresztnevének megnevezéseért esedeznem?

— Julia.

Elsápadtam! — itt az angyal!

— Hogyan! kegyed volna az?

— Ön csudálkozik azon?

— Bocsánat! de még egy kérésem volna.

— Tessék!

— Lakott kegyed valaha már mennyországban?

— Hol???

— Mennyországban, — instálom alásan!

— Milyen halavány! — felele ő.

— Kicsoda?

— Szegény . . . olyan fiatal!

— Kérem! . . . kit méltóztatik sajnálni?

— Istenem! . . . mily borzasztó ez az örültség!

— Hogyan, tehát örült volna itt valaki?

— Oh uram! — mond erre *zokogó könyeket* hullatva s majd nem nyakamba borulva — ha önnek nincsenek szülői, rokonai, ha árva, maradjon itt nálam, fiam lesz, kit szeretni fogok mint saját szülöttemet, addig mig élek, mig ön él — a halálig!

— Jézus Mária! . . . ez a nő bolond, kérem itt a sör ára, magamat ajánlom!

— Megálljon! János fogja meg ezt az urat, ő beteg, vigye fel a nagy szobába. Friczi! segíts te is neki, csak lassan, legyen nyugodt uram, mi nem bántjuk; hozza fel Náni a ruhakötelet; csak gyöngéden János, ebbe a támlás székbe ültessék.

— Szegény betegem, mily nagy gyöngyökben ütött ki homlokodon a verejték.

— Jaj! — ordít János, nekem meg fogamat ütötte ki! oda van legszebb főr fogam!

— Itt a kötél.

— Csak gyöngéden kösse meg János, a kezét hátra, a lábát előre, de hogy mozogni is tudjon, így így! Szegény fiatal ember, valjon honnan jön, bizonyosan Bécsből. Istenem, Istenem, mily gondatlanok ott a felvigyázók! no de más-kép lesz ez ezentul, megyek most mindjárt jelentést tenni, és ha meghallgatják kérésemet, akkor nem válunk el egymástól többé soha, menjünk.

Az ajtó reám záratott! Én megvoltam kötve!

— Seregeknek Ura! én édes Istenem, eresszenek haza, hisz nekem meg van tökéletes eszem, nincs egyéb bajom, mint hogy mérges vagyok egy kicsit, nevem és rangom ez és az, lakom ott és ott.

Hasztalan, az ajtó zárva maradt, mentő nem jött.

Ily kötött állapotban látván magamat, kelle-
tett tehát végtére elhallgatni, s fáradtan morogva,
mesés mennyiségű méreggel, elkezdtem szundi-
kálni és szundikáltam 17 óráig.

Délután 4 órától reggeli 9-ig.

Midőn felébredtem, Juliát láttam magam
előtt egy rendőr úrral!

— Ez az! — monda ő amannak.

— Ugyan mit beszél asszonyom, hisz én ezt
az urat ismerem, van is ennek eszébe megbolon-

dulni. Jó reggelt N. úr, hogy jutott uraságod
ily irgalmatlan állapotba?

— Kössön fel uram, mert még a guta üt meg
evvel a bakkal, ez az istentelen János oly posi-
turába csapott, hogy még a kiütött foga is job-
ban mozoghatott, mikor még általam érintve nem
volt, mint én ebben a támlában. Jaj! köszönöm
uram! magamat ajánlom édes ténsasszonyom. —
Na én ugyan csunyán tudtam meg, ki az a Julia?

Sy.

Mi az illetlen.

Egy német és két cseh qua arme reisenderek beté-
rének a t—i csárdába, s miután egy halbseitelt egyesült
erővel benyakalának, kérdé a csehek idősbike a német-
től, hogy miféle nemzetbeli.

— Én német vagyok — monda — hát ön?

— Én cseh vagyok.

Erre a német fölkiáltott:

— Az Istenért! oly idős és mégis cseh, hát ön
— kérdé a fiatalabbat — szintén cseh?

— Igen én is az vagyok.

— Hogy lehet az, hogy ily gyermek és máris cseh.

— Nos — kérdének egyetértőleg a csehek — ta-
lán vétek csehnek lenni?

— Véteknek, ugyan nem vétek — felelé a német
— de átalába illetlen.

Mint fogott csizmadiát a finánczör.

K—. városában a csizmadiaczéhbéli fiatalság táncz-
estélyt rendezvén, atyamester uram a kerti vinkóból
oly mértékben talált a garadra önteni, miszerint elnöki
székét csak nagy erőfeszítéssel volt képes odahagy-
hatni, kiérvén végre is a tánczteremből, egy hosszú sötét
folyosóba összeviessza botorkálván, míg végre is juhász-
bundája lemaradván vállairúl, az udvaron egy széna-
petrencze alá hanyatlott mámorát kialvandó; — törté-
netesen azonban egy finánczör szintén a kelletinél több
iteze bort bocsájtván fogyasztás alá, a társaságot oda
hagyta, s ugyanazon ajtot választván menedékiül, me-
lyen a jó atyamester eltűnt, — s véletlenül az atya-
mester hátrahagyott bundáján egy salto mortálét té-
vén, csakhamar fölismerte, hogy néki épen ilyesmire
volna szüksége, azt azonnal nyakába kavarítván, álomba
szenderült. — A tánczosművészek atyamesterünk hol-
létét nem tudván, nehányan keresésére indulának,
és szerencsésen bundájába burkolva rátaláltak a folyo-
són, s anélkül, hogy megnézték volna, valyon az orosz-
lánybőrében más állat nem rejtőzik-e? fölfogák, s hon
férje ittasságán boszankodó nőjéhez vivék, ki már ak-
kor dagadozó dunyhai között férczelte össze szidalmait
— benyitván a szobába a fiatalok azonnal előadák meg-
jelenésük okát.

— No csak tegyék önök ide mellém az ágyra bun-
dástul együtt, szóla az elkeseredett nő, s alig távoznak
el a fiatalok mesterné asszonyom sivitó hangon meg-
kezdé dorgálásait; no atyus szépen viselted magadat,
rugja ki a sas a szemedet, ugyan hogy lehetsz oly szem-
telen, így leinni magadat? gyalázat stb. az ál atyamester
azonban az egészből semmit sem hallott, annyira el volt
álmával foglalva. A petrencze alatt nyugvó valódi atya-
mesternek mámorát azonban a csipős felszél csakhamar
kifujván fejből, hazafelé sietett s midőn gyertyáját meg-
gyújtá, akkor vevé észre, hogy eltévedt bundájában kedves
oldal bordája mellett bizonyos kalandor nyugszik; mes-
teruramnak sem volt szüksége Protokolra, hanem elő-
vevén ólmos fütykössét, egy irgalmatlan ütéssel végig-
nyújtott a szunnyadókon; mi természetesebb, mint hogy
a fináncz több ütések után kereket oldva a világba ro-
hant, szegény ártatlan mesternőre hagyván az ügynek
kétséges kimenetelét — míg végre a tánczos fiatalság
meggyőző mesterét arról, hogy az nem más, mint egy
kis optikai csalódás eredménye volt.

Eltalálta.

— Ugyan édes komám, az Isten akár hová tegye
azt az idei buzalisztet, nem nyúlik biz ez semmit; panasz-
kodik feleségem — szólítá meg komáját a d—i ember.

— Deisz édes komám, nyúlik minálunk nem csak a
buza, de a kukoriczaliszt is egész a zsidóig, pedig komám
is tudja, hogy a tulsó falu végén lakik — felelé emez —
mert az az átkozott asszony elnyújtja.

Eredeti hátirat.

Bácsmegye egyik városában a csizmadia legénység
lakozást akarván rendezni, a czéhmesterhez segedelem-
ért írásban benyújtott folyamodványukra e következő
hátiratot nyertek:

„Mínthogy jelönlegösen az érdemös czéh ládájában
péncz nincseltetik, ugyan azokáért fogva a böcsületös if-
juságnak könyörgése nem utalványozván.

Versenyezzünk a külfölddel!!!

Hogyan értelmezi ezt a jelszót Baczúr Gazsi.

Megnyerte a fogadást.

Lajos. Te Pista! fogadjunk ötgarasba, hogy én nagyobb tudok hazudni, mint te.

Pista. Nembánom, hát fogadjunk.

L. Hát nézd! nekünk volt egy kukoricaföldünk.

P. Nagy hazugság, hanem elhiszem.

L. Jaj, most jön még a java. Hát ezen a földön a kukoricza közé beleeresztettük a tehenünket, s az végkép elveszett. Már lemondunk róla. Hanem őszszel, hogy a kukoricát levágtuk, találtunk egy nagy tököt a földön.

P. Talán te hűseltél ott?

L. Nem bizon, hanem valóságos tök volt ott, még pedig akkora, hogy egy lyukat találtván rajta, mikor azon bementem, ott találtam a tehenünket.

P. Elhiszem.

L. El-e? No tetőled senki el nem vitathatja, hogy magyar ember vagy. Hát csakugyan elhiszed?

P. El én! Magam is emlékszem az esetre, sőt azt is tudom, hogy a tehenetek ott meg is borjazott, sőt a bornyúnak is akkora szarva nőtt, hogy mikor kürtöt csináltak belőle, a kanász, ha sz. György napkor belefújt, a hang csak sz. Mihály napkor ért ki belőle.

L. Ajha! ez már derék, ezt nem is tudtam, hanem elhiszem.

P. (Türelmét veszítve.) Te Lajos! az enyim ám az az atilla a mi rajtad van.

L. De az bizon nem a tied.

P. Nem? No akkor hát csak add meg az ötgarast, mert én már akkorát hazudtam, hogy te sem hiszed el.

L. No hiában! elvesztettem, meg kell adnom, hanem most nincs nálam pénz, majd holnap azonban bizonyosan emberről megadom.

P. Ne fiam az ötgarasod, már ekkorát nem lehet többet hazudni.

A böles hetes.

Egy kemény téli napon erősen lapátolta a hetes egy közös kút melletti vályból a vizet a szomszéd udvarára.

— Ne hányja kend ide azt a vizet, mert oda fagy és nem lehet járni a jegen — kiált a szomszédasszony.

— Nem baj az, ha odafagy is, úgy is alacsonyabb az a telek mint a mienk, azért hányom oda, hadd teljék az udvar; — válaszolt a böles hetes.

A csapszékbe.

— Sógor uram, volt-e ma a templomban?

— Voltam bizon, el sem tudnám mulasztani.

— Hát engem látott-e?

— Nem szoktam senkit keresni.

— Hát iszen tudja, melyik székbe járok, mért nem arra nézett — vagy nem tudja?

— De igen is tudom.

— Hát melyikbe?

— A csapszékbe.

KÉPEK SZÖVEG NÉLKÜL.

Hajdan

és most.

Mike, zászlós úr korában.

Mike, zászlós úr korában, —
Hohó! — de fönt kezdtem én, —
Mert csak zászlótartó vala,
Abba is majd belehala,
Férfisága kezdetén.

— Fogy a dús fény, — minél leebb
Ülnek fő- s altiszt urak, —
Mig az egyszerű közember
Bezárja az ülést renddel,
Hol ekképen szólnak :

„Szörnyű bűn ez! hah gyalázat!
Becsületünk sírba szállt!
Be kell rendelni a vétkest
S a hadi törvényhez képest,
Mondjuk ki rá a halált.“

Büszkén, mint a vén oroszán
Beállít most *Mike úr!*
S főtől talpig nézvének őket,
A nyomorult pártütőket, —
Égre sóhajt szótlanul.

„Mike! — a bíró nyugodtan
Így kezdi : — a becsület
Kenyere a katonának
S ha ez *elfogy*, a világnak
Csufja mindenek felett.

Önre legféltőbb kincsünket
Zászlónkat bizók — uram!
Láttuk : hogy ön márczialis,
Hátra-rukkol a halál is —
Oly nagy darab feje van.

Csalódánk. — Gyalázat rongya
Lett önnél a lobogó, —
Zord tüze közt a csatának,
A rohamra jelt adának —
S lón a serral kézfogó!

Hogy menti ki *elesését?!!*
Hol a sebhely oldalán?!
Kinek vezényelni kéne, —
A zászlóalj szemé-fénye,
Elbujt a haszontalan!!

Egy eső-mosta árokban
Ugy van! *elesett ugyan,*
Terjedelmes teste alatt
A zászló foszlánynya szakadt —
Nos, — minő mentsége van?..

„Czudar világ! — hálátlanság!! —
— Így válaszol Mike úr, —
Az erényért így fizetnek
A nagy dicső embereknek :
Ha egy nemzet elfajul.

Látván : — *veszélybe rohannak*
S hogy az ellen eltipor,
A zászlót testemmel védtem
S alkalmas árok mélyében
Belepett a harczi por

S megmentve becsületünket, —
Még ide állitanak!!
Honáruolók! — de már látom :
Hogy az ármány, hogy a fátum
Ellenem támadtanak.“

B—u K—ly.

Apprehensió.

Él egy faluban Szalontához közel egy öreg uri ember, ki vidékszerte sajtáságos modoráról, különczsége, számtalan talpraesett élcei, s klasszikus beszédeiről ismeretes.

Egyszer késő ősszel kezdte házát építtetni, egy uri ember ott megy el s megszólítja :

— Nagyon későn fogott hozzá D—s uram!

— Dehogy későn, még reggeli harangozás előtt, — felelt rögtön.

Egy valaki kérdezé tőle :

— Igaz-e, hogy kidült a háza?

— Kimondta azt? nem igaz, hazudott, mert be-dölt; felelt phlegmaticce.

Egy valaki tudakolá tőle :

— Mért nem ment el a lakziba? nagyon emlegették.

— No még a kéne, hogy lakziba menjek, mikor a feleségem nincs itthon.

— Hát hol a felesége?

— Elkergettem a háztól már öt esztendeje.

Igazságtalan ítélet.

Az elmúlt évben beállít egy redemptus ember K. Sz. M. városa főbírájához :

— Uram! panaszsom van.

— No csak mondja el kend.

— Hárman legelésztek a tarlómon, kérem büntesse meg őket.

— Micsoda hárman? Nem értem kendet.

— F. komám három gyermeke szedret szedett.

— Azért csak nem büntethetem őket.

— De ha engem tavasszal megfuztetett főbíró úr, mert három csikóm a szomszéd vetésén legelt, fuzettesse meg a szomszédot is három gyermekeért, azt kívánja az igazság.

A kívánt igazság a panaszlónak meg nem ítéltetvén, azzal fenyegetődött, hogy ügyét a kapitánysághoz fellebbezi; megtette-e nem tudom, annyi azonban bizonyos, hogy az igazságtalan ítélet miatt mai nap is panaszkodik.

A tudós falusiak.

Sz. megyében Sz. falu felé utazott kocsin két ur-ember; — szemközt jöttek velük több falusiak fejszékkel és vasvillákkal fegyverkezve.

— Jól megyen ez az út Sz—re földi?

— Ez az út tekintetes uram nem megyen sehová sem, hanem az ember megyen rajta.

— Bölcsen mondja földi, hát a tisztartó otthon van-e?

— Nincsen biz a tekintetes uram, mert ő kelme ee méne vadmadárra nyoolászni.

— Miféle vad madárra, tél van most?

— Nem tudom tekintetes uram, hogy híjják, csak olyanforma neve van, mint az árestánsnak a várme-gyénél.

— Nem fogoly?

— Az lesz az tekintetes uram.

— Hát kendtek hova mennek ily szép számmal?

— Mink is menünk várme-gye szeribe, vadfarkasra nyoolászni.

— De nincs puskájok földi.

— Van már odakünn az uraknak, majd meg nyoolásszák azok; de megéntlen úgy is hallók, hogy a dísz-nóláb is elsül.

— Jár-e a kendtek határába sok farkas, és teszen-e kárt?

— Innet a szomszéd gazból ögyeleg mihozzánk, de ha néha elkergetjük, akkor nem igen jön egy darabig. Már nem győzzük a szomszéd-falu vadfarkasát tartani, olyanformán is beszélgettünk, hogy ha el nem tudjuk kergetni, vagy penéglen az urak meg nem találnák nyoolászni, akkor sorba minden háztól adunk neki egy libát, csakhogy a csikót ne bántaná. — Már üzentünk a szomszéd-falunak is, épen Estók volt a póstás, hogy mihozzánk ne kergessék azt a vadfarkast, vagy pedig sövényeljék körül a határt, hogy ne jöhessen mihozzánk, de nem akarja tenni a szomszéd-falu; úgy folyamodtunk a nemes várme-gyére, úgy gyüttek ki az urak nyoolászni vadfarkasra; de ha most meg nem nyoolásszák, akkor mink sövényeljük el a határt, még se eresztjük ide.

— Igen bölcsen teszik földi, Isten áldja meg!

A hideg mint vevő.

— Tisztelte tekintetes urat a tekintetes úr, úgy hallotta most tetszett hazajönni a hegyről, azt tudakol-tatja, igaz-e hogy a szőlőt megvette a hideg?

— Mondd meg lányom, tiszteltetem a tekintetes urat, még épen nem vette meg, hanem alkuszsa biz az erősen, s meglehet hogy meg is veszi ha összefér-hetnek.

— Nem úgy értettem, instálom alásan, hanem, hogy elvette-e a hideg a szőlőt?

— Kis leányom, én meg úgy mondom, hogy még nem vette el, hanem csak jegybe járnak. — Tiszteltem gazdádat mondd meg.

Borkorcsolyák.

A Württemberg huszároknak egy mustrája alkalmá-val vezényeltetett, hogy az altisztek lépjenek, vagyis léptessenek előre, azonban egy altiszt visszamaradt, minek okáról kérdeztetvén, felelte, hogy neki oly akaratos lova van, hogy az a sorból ki nem lép; ekkor a lováról leszállították s egy kitünő jó lovasnak parancsol-ták, hogy üljön fel rá s léptessen ki rajta, de biz a sem-mire sem mehetett, próbálta másik, harmadik; de egynek sem sikerült, ekkor mond az ezredes:

— Na fiúk, 5 pft. lesz a jutalma a ki kijövend rajta.

Erre előugrik az akaratos ló gazdája s mondja, hogy ő ki fog jönni rajta, felugrik tehát, s a legrende-sebben kijön rajta. — A mikor az ezredes először jól megszidta, kérdőre vonja, hogy van ezen dolog? a hu-szár aztán elmondja, hogy az nem máskép, hanem úgy van, hogy mivel ezen lóban ily rosz erkölcs van, mely-ről most az egész ezred meggyőződött, hogy a sorbóli kilépésre rászoktassa, próbából a gyakorlatra magával árat vitt s midőn kellett, azt a ló gerinczébe nyomta, mely által a ló annyira érdekelte, hogy szokásáról megfeledkezve a legrendesebben kilépett; ezen műtét által később annyira erkölcsbe szoktatott, hogy a ki-lépés vezényletének az árszúrás helyett elég volt, ha csak hüvelykével a gerinczét megnyomta is, és a ló azonnal kilépett, de a sarkantyúnak ezen célra nem volt rajta semmi hatalma.

B. úr összeveszett kocsisával s dühös fenyegeté-sek közt nyult ütleg után, hogy megveri a daczos cse-lédet; de ez hősies kihívó helyzetbe tette magát s ká-romkodás kíséretében földhözvágással fenyegette az urat. Így hát most egyelőre jónak látta a merénylet-tel felhagyni, gondolván, hogy még saját meggyaláztatá-sával végződhetnék a catastropha, s elhatározta magá-ban, hogy uri közpezős termete helyett más valami nehéz dolgon próbálja meg a kocsis és saját erejét, s ha ré-szére kedvezőleg üt ki a próba, akkor fog a félbeha-gyott merész vállalatához. Most hát szép szóval rekeszté be a czivódást, és kevés idő mulva befogat, hogy majd szöllejét megtekinti. Hazajövet egy homokbuczkás földön kellett áthatniok. Itt megállítja a kocsit s elővesz már otthon előre elkészített két zsákot, mondván:

— Te Miska! itt igen szép homok van, jó lenne a feleségemnek hazavinni, hogy a pinczében zöldséget rakna bele. Szedd tele ezt a két zsákot homokkal.

A kocsis teljesíti a parancsot.

— Most vedd fel az egyiket, majd én is a dolog ha-marabb voltáért a másikat felkapom.

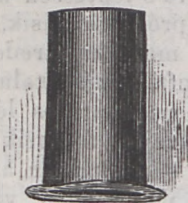
Miska mintha csak pehely lett volna a zsákban, oly könnyen veté fel az egyik zsákot a kocsi-ra, míg a másikat bár összevissza forgatta is az úr, sehogy sem bírta vállára feleröltetni, végre is a kocsis vitte el.

Így meggyőződött B. úr, hogy Miska erősebb ná-lánál, azért a verésseli fenyegetést csak ijesztési kísér-letként sem merte többet megpróbálni.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Azt hallom bátyám, hogy még most sem hagyta el a *czilindert*?

- Nem biz én öcsém, nem is hagyom el soha.
- Hát csakugyan hordozza?
- Hordozom biz én, különösen délben és este.
- De hát miért teszi azt?
- Mert az én testemnek jól esik. . . .

Milyen czilinderről beszélt az egyik?

S milyen czilindert értett a másik?

— Szokás volt a pápai főtanodában, hogy közvizsgák idején a diák shédát húzott, arra volt félírva a kérdés, a mire felelnie kellett; így persze semmi pártfogás nem történhetett a tanítók részéről.

Híres kártyás Szúri Marczy is húz egyet, savanyúan nézegeti; — megszólal rá a püspök:

— No Szúri uram, hát *sláger-e*, vagy *csiszta*?

— Egy szerkesztő azzal fenyegeti a publikumát, hogy a ki későn küldi az előfizetést, az elmaradt időre *késedelmi kamatokat* fizet. (Még nem történt meg, de megtörténhetik.)

— Egyszer valami külföldi herceg jószágot vásárolt Magyarországon; hű jobbágyai, midőn falujokat meglátogató, nagy diadalívet készítének a falu végén, melyre ezek a szavak voltak nagy betűkkel felírva: „*érted élünk, halunk.*“ Az udvarmester, ki előre jött mindent elintézni, nagy fejszoválvá nézegeti a felíratot; egyet szippant a tubákos pixiséből, hátratámaszkodik a botjára s azt mondja az ispánnak:

— Hm, hm; én mégis úgy gondolom, hogy nem jó lesz ő kegyelmességének szemébe mondani azt, hogy „*Hallunk!*“

— Furcsa sírfelirat. Egy becsületes szabadkai polgárember helyet kívánt magának hagyatni a temetőben kedves felesége mellett; hogy pedig a helyre ráismerjenek, fejfát is állíttatott oda; a mire pedig ez volt írva: „*Itt nyugszik a még életben levő Nagy János.*“

— Adjon nekem tizenöt újkrajczárért sajtót!

— Micsoda? hisz ez csak félújkrajczár.

— Hát nem egy tizes meg egy ötös van erre írva? Az annyi mint tizenöt.

— De már most ha *Pápanak* nem lesznek meg a *legátioi*, miből él meg?

— Hát a *supplicatiókból*.

(Félreértések kikerülése végett megjegyezzük, hogy Páparól a collegiumról van szó, s ünnepi legátiokról és kegyes supplicatiokról, — nem valami egyébről.)

— Valjon him, vagy nőstény ez a papagály?

— Mindenesetre him, mert ha nőnemű volna, akkor *mamagálynak* híják.

— Jaj de keserves hivatal ez az irnokság! Mindennap körmölni; egy nap úgy mint másnap. Csak szeretnék én valami más lenni.

— Ugyan mi?

— Csillagvizsgáló. Mert annak, mikor felhős idő van, semmi dolga sincsen.

— A gyermekek és a bolondok szeretnek igazat mondani; hanem az öregek és az okosok nem szeretik azt hallani.

Rébusz.

A 3-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Földönfutó.“

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)